

XIV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Ordning af Landsfvageanstalterne som en selvejende Institution.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 31te Januar 1895.)

I den Skikkelse, hvori Forslag til Lov om Ordning af Landsfvageanstalterne som en selvejende Institution foreligger for Landstinget, indeholder det de samme Bestemmelser, paa hvilke Enigheden mellem de to Ting om denne Sag strandede i forrige Samling. I det af Regeringen fremsatte Forslag har Folketinget nemlig atter indsat dels Bestemmelsen om, at en kritisk Revision af Anstaltens Regnskab skal foretages af to Revisorer, en valgt af hver af Rigsdagens Afdelinger paa 3 Aar (§ 2, 4de Stykke), dels Bestemmelsen om, at Formanden for Directionen for de eventuelt forenede Anstalter ikke maa være Statsembedsmand, og at han skal honoreres med 2,000 Kr. (§ 4, 3dje Stykke). Disse to Bestemmelser, som ogsaa i forrige Samling vare indsatte af Folketinget, understemtes den Gang af Landstinget, hvilket foranledigede Forslagets Henvisning til et Fællesudvalg, uden at dog dette førte til noget Resultat. Det nu af Landstinget nedsatte Udvalg har ladet sig være magtpaaliggende at undersøge, om ikke en Løsning af disse Stridspunkter mellem Tingene skulde

kunne findes, der kunde føre til en Afslutning af denne Sag, der har stor Betydning som Led i Udviklingen af den offentlige Forsorg for de aandsfvage, og om hvis Enfaldhed i øvrigt der er fuldstændig Enighed mellem Regering og begge Rigsdagens Afdelinger. En saadan Løsning mener Udvalget at have fundet ved de neden anførte Endringsforslag, hvilke vi derfor med Undtagelse af et Medlem (Knudsen), der foretrækker det af Folketinget vedtagne Forslag, med Hensyn til Spørgsmaalet om Revisionen, men i øvrigt tiltræder Flertallets Standpunkt, tillade os at anbefale til Landstingets Vedtagelse, idet vi til nærmere Forklaring bemærke følgende:

Imod den af Folketinget vedtagne Ordning af Revisionen var Hovedindvendingen, at den forrykkede det naturlige Forhold ved at lægge i Rigsdagens Haand, hvad der for Tiden er og fremdeles bør være Administrationens Opgave. Udvalgets Flertal fastholder dette. Men det erkender paa den anden Side det berettigede i Kravet om, at Rigsdagen ikke bør være uden for Kontrol med disse Stiftelser, der for en saa